VOLNÉ LISTY DOBRŠSKÉ

Ročník X. - Číslo 1 - Září 2006

Nevzít kůrku chleba

Jiří Leschtina

Letos v lednu (r.2004 – pozn. red.) umřel ve svém mlýně v Hoslovicích na Strakonicku sedmaosmdesátiletý Karel Harant. Na stejné posteli z konce devatenáctého století, na níž před lety dodýchal jeho starší bratr František. Skončila impozantní sága mlynářů Harantových, kteří od padesátých let dokázali žít a hospodařit v izolaci od komunistického státu i polistopadové svobodné republiky.

Vzoura nemluvů. Žít samotářsky, vyvarovat se jakéhokoliv styku s úřady, nedbat nařízení a zákonů. Tuhle pasivní rezistenci se bratři Harantové naučili od otce za protektorátu. Mlynářská rodina s devíti dětmi nikdy neplnila povinné válečné dodávky státu. V době přídělového systému odmítli přijmout potravinové lístky i šatenky. Již tehdy říkali: Od nikoho nic nechceme a také nikomu nic nedáme.
Tenkrát to ale ještě nemysleli takdoslova. Po celou válku jezdili do hoslovického mlýna rolníci ze Strakonicka i Vimperska. Harantové jim načerno mleli skrovné zbytky obilí, jež se sedlákům podařilo zatajit před protektorátními úřady.
"Starý pan Harant byl nemluva, pořád zamračený, " vzpomíná Milan Roučka, který se do Hoslovic přiženil po válce. "Nejmladší Karel byl po otci. Ti dva spolu uměli mlčet. Asi proto odkázal pan Harant mlýn i celé hospodářství Karlovi. František tam s ním pak zůstal na výminku."
Starý mlynář i mlynářka zemřeli krátce před komunistickým pučem. Hospodářství, které třicetiletý Karel a o patnáct let starší František převzali, bylo s mlýnem a šestnácti hektary polí nejbohatší v jinak chudičké vesnici.
Čím větší chudoba, tím větší závist a chuť zmocnit se cizího. Komunističtí vyvlastňovatelé obcházeli kolem Harantova mlýna hned pár dní po převratu.
Mlynáři se k nim chovali, jako by byli vzduch. Nepustili je ani na dvůr. Když za nimi přišli na pole, Harantové se otočili zády a dál obraceli seno. Předseda místního národního výboru psal na okres: "Nerespektují členy MNV ani nikoho jiného. Při jednání o vstupu do JZD neodpovídají, takže není s nimi možné tuto otázku řešit."
Pozvali je na zemědělský odbor ONV do Vimperka. Přijeli, ale po prvních slovech tajemníka opustili místnost. V roce 1952 byli bratři Harantové v Hoslovicích ze sedláků jediní, kdo nevstoupil do JZD. Jejich pozemky se ocitly uprostřed družstevních lánů. Když jednou kydali hnůj na pole, přijeli členové SNB. Obklopili je a vyzvali, aby opustili pozemek, na němž již mají družstevníci zaseto. Karel i František mlčeli a rozhazovali hnůj. Když kus páchnoucí mrvy dopadl na vyleštěnou holínku esenbáka, oba mlynáře zatkli s tím, že zaútočili na veřejného činitele.
Co s bratry, stojícími "mimo lidovou demokracii"? Okresní akční výbor ve Vimperku je poslal na převýchovu k pétépákům do Komárna. "Byl tam s nimi jeden šlechtic z Němčic," vzpomíná Milan Roučka. "Ten mi vyprávěl, že Harantové odmítali pracovat jinak než dohromady. Když je chtěli roztrhnout, lehli si na beton a nic s nimi nesvedli."

… *Pokračování na str. 2 a 3*

Foto : Ivo Kraml

. T E L E G R A F I C K Y .

Restaurování oltáře v kostele sv. Jana a Pavla dokončeno

V rámci Grantového programu Jihočeského kraje pro rok 2006 v oblasti kultury, památkové péče a cestovního ruchu udělila Rada jihočeského kraje finanční příspěvek ve výši 60.000 Kč na dokončení restaurování oltáře v kostele sv. Jana a Pavla, při čemž celkové náklady za r. 2005 a 2006 činí 229.000 Kč. Římsko katolická farnost v Dobrši se rozhodla zachránit tento značně poškozený oltář i svědomím toho, že bude muset sama vynaložit na jeho restaurování značné finanční prostředky. Část těchto prostředků byla získána nezištnou pomocí přispěním do sbírky od soukromých osob. Listina dárců bude trvale vyvěšena v prostorách kostelíka. Restaurování obrazů provedla ak.mal. V.Látalová, vlastní dřevěný oltář vč. podstavce restaurovali MgA. J. Ronovský (sokl a svatostánek), Sylvie Kroupová (pozlacovačské práce oltář) a Petr Křepela (řezbářské práce). Znovuvysvěcení oltáře proběhlo před bohoslužbou během tradiční pouti u příležitosti svátku sv. Jana a Pavla letos počátkem července. Dobršská farnost tak zachovala pro budoucí generace další z cenných památek. Organizačně se na zajištění celé akce (žádost o granty, zajištění restaurovaní) podílelo SOD.

Nevzít kůrku chleba

pokračování ze str. 1

Až do jakéhokoliv utrpení Když je v roce 1954 propustili od černých baronů, Harantové odmítli náhradní půdu za pozemky, jež jim JZD zatím vyvlastnilo. Dál pásli krávy a sušili seno na zděděných polích, ignorovali výzvy úřadů, nepřejímali poštovní zásilky, nechodili k volbám. To si bolševická moc nemohla nechat líbit. Na jaře 1955 odvezli Karla a Františka do vazby. Prokurátor je obvinil hned z několika majetkových a hospodářských zločinů. Oba odmítli vypovídat a cokoliv podepsat. "Zákony uznávám jedině tenkrát, když je to pravda, nikomu jsem nic neudělal a chci mít od všeho pokoj," prohlásil podle dochovaných protokolů Karel. Rozzuřený prokurátor přikázal prozkoumat jejich duševní stav. V posudku lékaři detailně popisují, že Karel vyšetření promyšleně sabotoval. Na otázku, zda se cítí zdráv, odpověděl: "Jsem zdráv a nemuseli mne brát z domova. Jen jsem pracoval na hospodářství, které mám po rodičích." Pak již jen "mlčel, odvracel tvář, hrál si s prsty, vybíral si špínu zpod nehtů." Na další pokusy znalce vynutit z něho odpověď, pronesl: "Já jsem si vás sem, pane doktore, nezval." František se choval přístupněji, byl labilnější. Když se ho znalec snažil rozpovídat, stále opakoval: "Prosím vás odpusťte mi to, ale nevyptávejte se mne." Chvílemi i slzel, ale - neodpověděl.
Experti nakonec usoudili, že bratři netrpí psychickou chorobou. Jejich mlčení popsali jako "účelovou reakci, kterou se snaží vyhnout nepříjemné situaci". Přesto soud v červenci 1955 zbavil Karla a Františka svéprávnosti pro duševní poruchu. Ve zdůvodnění rozsudku předsedající uvedl: "Odmítají kladný postoj ke společnosti, třebaže jim vzniká škoda na majetku, na svobodě nebo jakékoliv jiné utrpení. Oba v důsledku toho tak nápadného postoje, při dnešním společenském zřízení a nazírání, nemohou plnit své záležitosti." Soud se potom pokusil ustavit oběma bratrům z řad jejich početných sourozenců opatrovníka. Ten měl na Karla a Františka dohlížet a spravovat jejich majetek.
Harantovská krev se ale vzbouřila. Všichni sourozenci pod různými záminkami odmítli. Jejich bratr Václav prohlásil před soudem: "Moji bratři se ničím neprovinili. Spíš věřím tomu, že se na těchto nešťastných lidech, zvlášť citově založených, někdo osobní záští provinil." Od jedné ze sester se zase soudu vrátila nerozlepená předvolánka, na jejíž obálku napsal manžel: "Moje žena trpí nervovou chorobou. Karel a František jsou zdraví, mají smysly pohromadě, snad nepotřebují chorobnou opatrovnici."
Důsledný odpor, tak ojedinělý v padesátých letech, vzbudil dohady, že celá rodina Harantů je příbuzná s odbojným šlechticem Kryštofem Harantem z Polžic a Bezdružic. Autorka jeho životopisu Marie Koldinská to ale vylučuje: " Z šlechtického rodu tehdy nikdo nemohl klesnout tak nízko a živit se jako mlynář."

Zavřete je do blázince! Po pěti letech bezradných pokusů najít opatrovníka se uvolil dohlížet na bratry tehdejší předseda MNV Hoslovice a člen JZD Tomáš Hájek. Harantové se k němu chovali, jako by neexistoval. Rok co rok kosili a sušili seno na jezeďáckých loukách. Když jim ho družstevníci odvezli, začali znovu. V červnu 1962 Harantové vykáceli deset metrů dřeva z části státního lesa, která jim dřív patřila. Veřejné bezpečnosti došla trpělivost. Strakonický náčelník navrhl okresnímu prokurátorovi zavřít bratry do ústavu pro duševně choré. Každého v jiném koutě země.
Prokurátor žádal nové prozkoumání duševního stavu Harantů. Soud Tomáši Hájkovi uložil, aby "opatrovance přiměl k provedení vyšetření." Zoufalý Hájek soudci odepsal: "S vyšetřením úplně souhlasím, ale soud upozorňuji, že jmenovaní nikam dobrovolně nepůjdou, s nikým nejednají, zvláště ne se mnou. Navíc upozorňuji, že Harantové jsou chytřejší než já." Pak se stalo něco zvláštního. Rada místního národního výboru v Hoslovicích napsala prokurátorovi: "Až na další navrhujeme ponechat sourozence Harantovy v jejich osamělém životě, dokavad by neohrožovali další okolí, i když jejich hospodářství pro veřejnost ničeho nepřináší." Po delším váhání prokurátor odpověděl, že na návrhu náčelníka OVB netrvá.
Probudil se v hoslovických komunistech zasutý duch vesnické pospolitosti? Nebo se v nich přece jen ozvaly výčitky svědomí? Varoval někdo Karla a Františka, že by se mohli ocitnout v blázinci, z něhož by nebylo návratu?
Každopádně, od té doby Haranty nikdo na družstevních polích nespatřil. Stáhli se do mlýna, osévali kamenitý záhumenek, o který JZD nikdy nemělo zájem.

.....dokončení na str. 3

Foto: Ivo Kraml

. T E L E G R A F I C K Y .

Rodáci versus Pražáci

Na přelomu července a srpna reprízovala Česká televize na programu ČT 2 v rámci cyklu „Náš venkov“ dokument, natočený v r. 1999 v Dobrši. U námětu, scénáře a režie je uvedeno jméno známého českého televizního publicisty Ladislava Daneše. Dokument o vztahu obyvatel Dobrše a členů Sdružení pro obnovu Dobrše, kteří pocházejí převážně z městského prostředí, ale také o stavu a osudu některých dobršský památek vzbudil i přes časový odstup 7 let u veřejnosti opět nemalou pozornost. Záznam najdete na internetových stránkách České televize na adrese http://www.ceskatelevize.cz/vysilani/1097944695-nas-venkov/23624.html

Mlýn jako pevnost Po svém ústupu bratři důsledně prohlubovali svou izolaci od režimu. Zakázali obci, aby do jejich mlýna zavedla elektřinu a vodu. JZD jim podle zákona uložilo na knížku nějaké peníze za vyvlastněný dobytek. Bratři se jich nikdy nedotkli. K obživě jim stačil mlýn, nevelké pole, pět kusů krav, koza a pár slepic. "Bylo to naturální hospodářství se vším všudy, žili jako chudá vesnická rodina třicátých let," popisuje fotograf Guth. "Když sklidili obilí, vymlátili ho cepem. Namleli mouku, z níž pak upekli chléb nebo buchty, občas uvařili slepici nebo kuře, pořád chroustali jablka." Z vymlácené slámy Harantové vyráběli došky na střechu obytné budovy, mlýnice i stodoly. Ještě v osmdesátých letech orali pluhem taženým párem volů. "Když se jim rozbilo kolo od žebřiňáku, do večera si udělali nové," vzpomíná Milan Roučka.

Nejsložitější bylo udržet v chodu mlýnské zařízení, které nebylo modernizováno od počátku dvacátého století. V sedmdesátých letech jim ztrouchnivěla šest metrů dlouhá hřídel mlýnského kola. "Harantové porazili v lese mohutný smrk a přímo na pasece z něj sekyrou a dlátem vytesali novou hřídel. Vypadala jako vysoustruhovaná," vypráví Roučka. V roce 1979 se mlýnské kolo zastavilo navždy. "Rozpadla se jim podsejpka - plachta se speciální strukturou, jíž propadávala mouka do násypníků. To již spravit nedokázali," říká Guth. Mouku ale dál mleli - na ručním šrotovníku.

Odloučením od světa a veškerého technického pokroku Harantové zakonzervovali celý mlýn v naprosto autentické podobě z třicátých let. Proto kolem brousili státní památkáři. Bratři je nikdy nepustili dovnitř. Jednou je dokonce hnali s výhrůžkou, že budou střílet. Po zkušenostech s vyšetřením na psychiatrické klinice Harantové nevěřili ani doktorům. Nikdy nevyhledali lékařskou pomoc. Když si Karel zlomil rameno, nechal se ošetřit od sousedky Jany Hradecké, která pracovala jako zdravotní sestra a znal ji jako malou holku. "Karel doktora nezavolal, ani když v roce 1982 umíral František," vzpomíná Jana Hradecká. "Ke mně ale měli již takovou důvěru, že jsem mohla Frantu svléknout a prohlédnout. Ukázal mi i oteklé přirození. Když zemřel, asi na selhání srdce, Karel u něj seděl celou noc. Ráno otevřel okno, aby vypustil Frantovu duši."

Umrznete jako zvíře V roce 1986 soud ustanovil za Karlova opatrovníka jeho synovce Vojtěcha Pavlovce. Ten se ale dodnes odmítá o svém strýci s novináři bavit. "Nedivte se mu, vždyť po listopadové revoluci napsal jeden místní plátek, že v hoslovickém mlýně žije naprostý blázen," říká nynější starosta Hoslovic Miroslav Votík. Ze záznamů v soudním archívu ale vyplývá, že krátce před revolucí dokázal Pavlovec zařídit strýci sociální důchod 775 korun měsíčně. Pavlovec mohl peníze se souhlasem soudu využívat k úhradě potřeb svého chráněnce a zbytek ukládat na vkladní knížku. "Karel se ale o tom nikdy nedozvěděl. Vojta mu mohl sem tam něco přivézt, ale musel se tvářit, že nakupuje ze svého. I tak Karel od něj přijal jen to, o co si sám řekl," líčí starosta Votík.

Proč ale Karel Harant setrvával v izolaci od státu i po listopadu 1989? Mohl požádat o zrušení rozsudku, který sourozence zbavil svéprávnosti. Věděl vůbec o tom, že padl nepřátelský režim, od něhož se s takovou vůlí a důsledností odstřihl?

"Určitě o tom věděl, poslouchal tranzistorák, který mu přinesl Vojta. Ale asi mu už na nějaké satisfakci nezáleželo," myslí si Guth. "Krátce po revoluci jsem mu říkal - tak teď bude všechno lepší i pro vás. Jen se na mě podíval těma krásnýma modrýma očima a odpověděl - jo, už nikdy to nebude jako tenkrát... Pochopil jsem, že myslí dobu před válkou, kdy byl svobodný a plný síly." Stejně jako o bratra, starala se o Karla v jeho posledních chvílích Jana Hradecká. Přes její naléhání nedovolil, aby k němu přijel doktor. "Po pravdě řečeno, nedovedla jsem si představit, jak tenhle hrdý Pan Mlynář, který by si nikdy nevzal od státu kůrku chleba, umírá někde v nemocnici."

Když již nemohl kvůli zápalu plic chodit, poprosil Janu, aby dala napít kohoutovi. Našla ptáka zmrzlého. Ukázala ho Karlovi a řekla: "Umrznete tady jako tohle zvíře." "Já nikdy," odpověděl vzdorovitě. Druhý den ho našla, jak leží mrtvý na posteli, s nohama spuštěnýma na zem. Oblečený s kloboukem na hlavě.

Víc než tři sta let starý mlýn, v němž žili Karel a František Harantovi, byl vyhlášen kulturní památkou prvního stupně. "Původní střecha, zařízení obytných prostor i samotné mlýnice vytvářejí unikátní, v Evropě nevídaný celek, dokládající stavební podobu, vývoj a technické vybavení vesnických mlýnů. Veškeré zařízení z přelomu devatenáctého a dvacátého století působí autenticky a zachovale, jako by si pan otec zrovna někam na chvíli odskočil," říká Pavel Bureš z Národního památkového ústavu. Zatím ale není jasné, kdo rychle chátrající mlýn odkoupí a investuje do rekonstrukce. Ministerstvo kultury památkářům oznámilo, že na to nemá peníze.

Převzato z HN.IHNED.CZ, 15.10.2004

K tématu též článek „Nejstarší a jedinečný dochovaný vodní mlýn v Čechách“ naleznete nedaleko od Strakonic

. T E L E G R A F I C K Y .

Publikace Ondřej Jakub de Waldt (1683–1752) a jeho doba

***Zdálo by se, že osoba tohoto zapomenutého dobršského faráře, ve své době proslulého kazatele a významného barokního spisovatele, autora sbírek českých a latinských kázání, je významná jen pro historiky všeobecné i historiky literární. Předkládaný soubor textů však potvrzuje, že v období 17. a 18. století si jsme možná jisti v „artes“ hudebních a výtvarných, méně pak v umění slovesném, v literatuře, a už vůbec ne ve spojení a propojení těchto různých žánrů. Ta souvislost byla ale před čtvrtisíciletím pro člověka samozřejmá a zřetelnější než pro nás. Při kázání v kostele, a konkrétně i při kázáních de Waldtových, se všichni dozvěděli, co že to kolem nich v chrámovém prostoru visí za obrazy, co je to za sochy a proč tu jsou. To je fakt, který zatím jen tušíme. Stejně tak osoba jakéhokoliv z dnes známějších kazatelů a vůbec literátů a spisovatelů doby raného novověku pro nás zůstává, stejně jako její zájmy a každodenní život, větší či menší hádankou. Proto je tématem této publikace osobnost venkovského faráře Ondřeje de Waldta, jeho každodenní život, činnost v Dobrši v 1. půli 18. století a jeho literární tvorba. Ukázalo se, že o dobršské historii ani o historii podšumavského Podlesí a Prácheňského kraje před dvěma, třemi sty lety nevíme zatím vše. Tomu jsou věnovány příspěvky o rekatolizaci jihozápadních Čech a Albrechtu Chanovském, jezuitském misionáři, a o struktuře, činnosti a práci katolické duchovní správy na Prácheňsku na přelomu 17. a 18. století. Biograficky se představuje i samotný Ondřej de Waldt a popisuje se závěr jeho života v Písku. Dostává se na jeho tvorbu literární a její novodobé edice (osm českých kázání, které vydal Josef Vašica v roce 1940), i na jazykovou stránku jeho tvorby. Stati o barokní architektuře de Waldtovy doby a kraje, spolu s informací o milostných a poutních sochách a obrazech jihozápadních Čech, tvoří vhodný rámec ostatním tématům, stejně tak jako pojednání o De Waldtově současníkovi, vodňanském děkanovi Antonínu Vokounovi, který by mohl být zásadní částí úvodu do problematiky probíraného období. Ale znovu: byl Pater Ondřej de Waldt jen jedním z desítek barokních literátů? Odpověď zní: nebyl. Od doby svého nástupu k pastoraci na Dobrši, kde potom strávil 43 let, totiž vedl podrobnou Liber memorabilium, tedy knihu pamětní, která obsahuje mimo jiné podrobné rozepsání stavebních prací na kostele, i u kostela, vyjmenovává nové oltáře, obrazy, opravy, restaurování, štafírování, bílení kostela, včetně jmen umělců (převahou řemeslníků z okolí) a většinou uvedení ceny prací. Zásluhou těchto zápisů tak můžeme rekonstruovat podobu, výzdobu a výbavu kostela v 1. pol. 18. stol., porovnat se stavem dnešním, připsat budějovickým Ditrichům další dobršské plastiky a upřesnit vzhled i barevnost kostelíka Zvěstování Panně Marii podle kresby v titulu knihy memorabilií. Také de Waldtovy kresby dobršských zvonů i s přepisy nápisů jsou unikátní.**

Publikaci, která obsahuje také barevnou obrazovou přílohu s unikátními fotografiemi k dobršské tematice a snímky ze svěcení pomníku Ondřeji de Waldtovi 30. června 2002, je možno objednat na adrese Římskokatolické farnosti Dobrš nebo zakoupit ve vybraných knihkupectvích (např. Academia) nebo např.i v Informačním centru města Strakonic. Její doporučená cena je 140,- Kč.

Nejstarší a jedinečný dochovaný vodní mlýn v Čechách naleznete nedaleko od Strakonic

převzato z www. muzeum.strakonice.cz

Zastupitelstvo Jihočeského kraje schválilo dne 1. března odkoupení jedinečné technické památky, vodní mlýn v Hoslovicích, do vlastnictví Jihočeského kraje s tím, že předalo tento majetek do správy Muzea středního Pootaví Strakonice, které je jím zřizováno. Ve zvlněné krajině šumavského Podlesí, přibližně 17 kilometrů od Strakonic směrem jihozápadním, se rozkládá obec Hoslovice. V její spodní části u potoka stojí tři stavby, jejichž návštěva jakoby nás přenesla do dob dávno minulých. Areál unikátního hoslovického mlýna tvoří původní mlýnice s obytnou částí, chlévy s kolnou a stodola, všechny kryté došky, roubené či zděné ze smíšeného zdiva. Patří k němu také rybníček s náhonem, sad a louky.

Obytný dům s mlýnicí je rozložité patrové stavení téměř čtvercového půdorysu o rozměrech asi 12 x 16 metrů. Široká valbová střecha je krytá došky. Obvodové konstrukce jsou zděné kamenné, obytná část, patrové komory a šalanda sroubeny z mírně přitesaných trámů. Stropy jsou povalové, v mlýnici je strop ze širokých fošen. Ze vstupní síně je přístup do čtyř prostor. Černá kuchyně je přizpůsobena otopnému systému se sporákem, který s pecí vévodí sousední světnici, v níž se dochovalo vybavení z 20. let minulého století a dřevěná podlaha ze širokých prken. Další skladový prostor (lednice) má povalový strop a podlahu z udusané hlíny. Mlýnice v levé části se zachovala se vším pomocným vybavením a používaným nářadím. Významné a unikátní je, že je zde k vidění jednoduché české složení s jedním mlýnským kamenem, násypkou a ostatními potřebnými součástmi.

Dvůr areálu mlýna uzavírá vedle brány obdélná zděná kamenná budova chlévů se sedlovou střechou krytou došky. Prostor chléva je sklenut třemi poli pruské placky do pasů. Na chlév navazuje kolna pro vozy a zemědělské stroje a nářadí. Podstřeší bylo využíváno jako seník. Ke střední části dvorního průčelí chlévů jsou přistavěny ojedinělé roubené prasečí chlívky.

Za mlýnem na svahu stojí průjezdná stodola obdélného půdorysu o rozměrech 17 x 6 metrů. Sedlová střecha s bedněnými štíty je opět krytá došky. Obvodové konstrukce jsou částečně kamenné a částečně roubené, za stodolou se dochovala konstrukce žentouru s upraveným pozemkem.

Mlýn byl poháněn vodou, přiváděnou vantroky z malého rybníka. Toto zachovalé vodní dílo zajišťované příkrým náspem a hrází se nachází bezprostředně nad budovou mlýna. Náhon je asi 150 metrů dlouhý a začíná nad malým jezem u potoka.

Vzhledem ke středověkému původu vsi Hoslovice (podle písemných zmínek již existovala v roce 1352) mlýn v místě stával již v této době. První písemně doložená zpráva je z Berní ruly z roku 1654. V ní je uvedeno, že zde byl „mlýn o jednom kole a 16 strychů pole" a osedlým byl Tomáš Mlynář. Tuto dataci potvrzuje dendrochronologický průzkum. Stromy, použité v konstrukci stropu sýpky, byly pokáceny v letech 1568 až 1569. Je tedy nepochybné, že mlýn stával v tomto místě již před více než čtyřmi sty lety.

Zmínka o mlýnu o jednom kole se objevuje později ještě v Tereziánském katastru z roku 1748 a ve sčítání lidu v roce 1905. Mlýn byl stále v provozu. Vlastníci, bratři Harantovi, ještě koncem 70. let osadili nový hřídel mlýnského kola a s mletím končili asi před dvaceti lety.

Výjimečný byl způsob života posledních vlastníků, kteří se od padesátých let izolovali od společnosti. Odmítli veškerý technický pokrok, proto poslední dochovanou technickou úpravou je žentour, poháněný voly, za stodolou. V areálu zakonzervovali tradiční venkovský způsob života - není zavedena elektřina, chybí sociální zařízení, obytné místnosti tvoří malou část budovy. Díky tomu je mlýn včetně dalších staveb a pozemků v autentickém stavu tak, jak jej znali obyvatelé Hoslovic a okolí po staletí.

Záměrem strakonického muzea je jeho celková obnova a uvedení mlýna do provozu, včetně revitalizace rybníka a mlýnského náhonu. Vzhledem k přilehlým pozemkům počítáme i s umístěním drobného hospodářského zvířectva.

Areál s dobovým autentickým zařízením bude tak vhodný pro ukázky tradičních řemesel, zemědělské výroby a místního zvykosloví (masopust, velikonoční obchůzky, posvícení, Vánoce).

Obec Hoslovice je členem Sdružení obcí šumavského Podlesí a s ostatními obcemi je cílem turistů. Láká je nejen celé předhůří Šumavy s roztroušenými vesnicemi, ale postupně zde začínají nalézat odpovídající ubytování a občerstvení. Přímo v obci existují možnosti ubytování v soukromých penzionech, do deseti kilometrů jsou vzdálené další ubytovací a stravovací kapacity (Čestice, Vacov, Volyně, Katovice). Uvedené sdružení obcí připravuje přestavbu školy v Dřešínku (asi 4 km vzdálený) na turistickou ubytovnu a podél areálu mlýna může být vedena cyklostezka do Čestic.

Turisté, pohybující se v okolí hoslovického mlýna, navštěvují již v současné době několik velmi cenných kulturních památek. Sdružení obcí počítá s větší propagací například kostela a areálu staveb Kalvárie v Česticích, dvou kostelů a tvrze v Dobrši, zámeckých areálů v Tažovicích a Němčicích či středověké tvrze v Doubravici u Čestic. Ve Volenicích (asi 10 km) otevře pravděpodobně v příštím roce obecní úřad v bývalé zemědělské usedlosti Muzeum selského statku. Dva podnikatelé v Hoslovicích a nedalekém Hodějově se věnují ekologickému zemědělství, nabízejí vyjížďky na koních a další atrakce pro turisty.

Obec Hoslovice leží téměř v centru šumavského Podlesí se areál mlýna by se mohl stát přirozeným centrem, kolem něhož by se pohybovala většina návštěvníků regionu.

Vzhledem k tomu, že Jihočeský kraj jako jediný v ČR nemá svůj historický skanzen, je to jedinečná příležitost k jeho založení.

V současné době probíhá I. etapa jeho rekonstrukce.

. T E L E G R A F I C K Y .

Prácheňský poklad

Knihu pověstí ze Strakonicka, Písecka a Pošumaví s názvem „Prácheňský poklad" vydal Ondřej Fibich. Mezi několika desítkami pověstí naleznete i čtyři pověsti z Dobrše. Publikaci, jejíž cena je 198,- Kč, lze také zakoupit v Dobrši na adrese sídla SOD. Na rok 2007 chystá autor její další díl.

Výlety s Vltavou

V tomto rozhlasovém kulturně publicistickém cyklu bylo představeno v červenci t.r. tématickou sérií rozhovorů s názvem „Soukromé jihočeské zámečky a tvrze" pět jihočeských památek. V části o tvrzi Dobrš vedla rozhovor s Ivo Kramlem Hana Soukupová - tvůrce této řady - z ČRo České Budějovice. Pořad o délce* 14min. můžete dohledat *na http://www.rozhlas.cz/radionaprani/archiv.

VOLNÉ LISTY DOBRŠSKÉ – Vydává Sdružení pro obnovu Dobrše jako občasník. Je zasílán všem členům SOD. Veřejnosti k dispozici zdarma. Nepodepsané příspěvky vyjadřují názor redakční rady. Obsah VLD je otevřený všem případným přispěvatelům. Redakční rada: Ivo Kraml a Radek Lunga.
E-mail: sod.dobrs@volny.cz; URL: www:volny.cz/sod.dobrs. Grafická úprava SLON.